Ч. 78. Неділя 16 (29) цьвітня 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

На вчерашнім засїданю палати послів відчитано насамперед цїлий ряд інтерпеляций і внесень а між иншими інтерпеляциї: пос. Дашиньского в справі дисциплїнарного слїдства против почтмайстра Алоисія Вітковицкого в Кракові; пос. Дашиньского і Ольшевского в справі поступованя старости Яроша супротив нотаря Обміньского в Новім Санчи і пос. Дашиньского в справі видаленя якогось еміґранта росийского.

Пос. Шинерер і тов. зголосили пильне внесенє, взиваюче правительство, щоби о всїх переговорах з угорским правительством повідомляло сейчас парлямент і заявило, яку запоруку дає теперішне правительство на Угорщинї, що угода, не ухвалена, що правда, парляментом, але дїйстно єствуюча, буде додержана. — Дальше зголосили пос. Шинерер і тов. пильне внесенє, взиваюче правительство, щоби взяло назад предложений проект закона о тім, як має Австрия причиняти ся до спільних видатків на 1906 р., а зато щоби внесло иньший проект, котрий би обовязував лиш так довго, як провізория буджетова.

Пос. Данєляк, Стефтня, Роттер, Петеленц і тов. поставили інтерпеляцию в справі поступованя старости Яроша, котрий велїв в радї повітовій в Нов. Санчи арештувати і відставити жандармом члена тоїж ради, нотаря Обміньского. Внескодавцї домагають ся слїдства против старости Яроша і зарядженя, щоби того рода случаї не повтаряли ся.

Президент міністрів бар. Ґавч відповідав відтак на інтерпеляциї в справі угорскій і заявив, що іменованє нового правительства угорского єсть внутрішною справою Угорщини, на котру австрийске правительство не може вплинути. Коли завдяки новому правительству мають на Угорщинї настати знов вповнї конституцийні відносини, то для кождого конституцийно успособленого патриота єсть то очевидно радістною подією. Австрийске правительство пильнує лиш того, щоби не настала ніяка зміна в спільних уладженях. Під тим взглядом однак обави не суть оправдані. Угорске правительство згодило ся вповнї на усуненє справи мови службової і команди в спільній армії та з'обовязало ся, що угоди торговельні заключені з заграницею, будуть в угорскім парляментї ухвалені. Що до взаїмних відносин обох половин Монархії, то оба правительства мають для остаточного управильненя тої справи вільну руку. Однак єсть очевидно то услївє, що межи обома правительствами прийде до порозуміня. Коли би то показало ся неможливим, то буде удержаний status quo аж до часу, коли скінчать ся угоди торговельні з заграницею. З того видко, що в наслїдок подїй на Угорщинї анї для австрийского правительства анї для Ради державної не витворила ся примусова ситуация. Що до способу управильненя економічних відносин, то президент мінїстрів вказує на складану вже по кілька разів заяву, що правительство обстає при угодах, заключених попередними правительствами і що до їх переведеня не може робити концесиї. Однак правительство заявить свою прихильність, коли буде розходити ся о уложенє відносин в дусї вимог теперішного часу. Правительство має завсїгди на оцї інтерес держави і числить в тім на підпору палати.

З порядку дневного приступлено відтак до дискусиї над пильним внесенєм в справі Всенїмцїв в справі подїї в судї в Аш. Внесенє се мотивув пос. Єґер і жадав, щоби відрочена розправа взагалі не відбула ся в Аш зі взгляду на то, що в містї і охрестности живуть виключно Нїмцї і віддавна заняли окреме становище в Чехії, так що розпоряджене язикове Штремаєра не можна примінити до сих сторін. (До сего треба додати, що в Аш мала відбути ся розправа в справі якогось Чеха, котрого заступав адвокат ческий посол Бакса і зажадав, щоби розправа відбула ся в чеській мові.

---

30)

Ледами і ночами.

(З анґлїйского — Макса Памбертона).

(Дальше).

— Нї — відповів Павло дуже спокійно — не хочу взагалї перечити ся з тобою, Федоре. Коли наші погляди про любов не однакові, то я того не жалую. Не будемо говорити більше о тім, бо іду тепер до дому, я їй обіцяв. Я сказав, що забавлю лише годину, а то вже минуло три години.

На лици ґрафа появила ся тїнь нетерпеливости.

— Не говори о відходї — відозвав ся живо — і не думай так зле про мене. Що стало ся, то пропало, тепер поговоримо про поважні річи; я представлю тобі чоловіка, котрий лїпше тобі порадить, як дипльомат, що глядить на все з урядового становища. Коли гадаєш, що дївчина могла би бути неспокійна, то напиши до неї лист і служачий занесе. Чорнило і перо найдеш в бібліотецї. Було би глупо з твоєї сторони тепер утїкати, коли розпічне ся поважна розмова.

Павло стояв нерішучо, але ґраф потиснув ґузик електричного дзвінка і появив ся росийский служачий.

— Дмитре, покажи панови дорогу до бібліотеки, єго превосходительство дасть тобі лист, уважай, аби єго зараз вислано.

Бібліотека містила ся в малій компатї, дуже хороша устроєнїй і обіймала найбільше французских книжок. Павло написав скоро лист, лист повний любови і надії: що бачив ся з Федором і що ґраф єсть все ще єго приятелем. Тепер жде на другого, котрий має єму порадити, як вийти з прикрого положеня. Він дїйстно вірив в то все, коли писав. Нї на хвилю не прийшло єму на думку, що став жертвою підступу. Був пересьвідчений, що лист буде сейчас висланий, не знав, що Дмитро занесе єго лише до кухнї і там єго спалить. Коли вернув до оранжериї, в єго чертах був усьміх вдоволеня і єму було приємно, що найшов знов приятеля і постановив собі показати ся вдячнїйшим супротив ґрафа як доси. Але слова, які мав сказати приятелеви, завмерли на єго устах, бо коли зійшов сходами на долину, побачив побіч Федора старого Бонца, Бонца з Кронштадту, строгого полковника, котрого очи так часто лякали єго, зелїзного чоловіка, котрого всї боялись ся.

Полковник сидїв на виплїтаній софі. Мав на собі чорний, короткий сурдут, сиві штани і краватку завязану на французский лад. Він курив циґаро і пив абсинт. Коли він побачив, що Павло заклопотаний і несьмілий задержав ся коло дверий, заблисли єго очи весело і він простягнув одну з своїх великих лаб, немов би хотів додати молодому чоловікови відваги.

— А ось він! — крикнув голосно — ось він, той перекиньчик, зрадник, задля котрого я мусів їхати з Петербурга аж сюди!

Павло несьміливо подав єму руку. Компата немов би танцювала перед єго очима.

— Ви тут, пане полковнику? — повторив він кілька разів уриваним голосом — ви приїхали до Льондона, аби мене побачити?

— А ви гадаєте, що задля чого иншого? Вам може здає ся, що пустив ся в подорож довкола сьвіта, аби лиш побачити Вестмінстер і инші льондонські диволяди? Чи я виглядаю на туриста? Погляньте на мене, на мене, старого Бонца і спитайте, чого я приїхав?

Він говорив то громовим голосом, який Павло так часто чув на валах Кронштадту. Але з єго слів пробивав ся радше жарт як гнїв і оба приятелї, Павло і Федір так єго зрозуміли.

— Я не назвав би того туристичним одїнєм — замітив ґраф, глядячи на чорний сурдут Бонца. — На тім за богато сукна. Кравцї не зботатять ся на вас, пане полковнику.

Бонцо притакнув головою. Він цїлком не привик ходити в цивільнім одїню і єго самого сьмішив власний вигляд.

— То сурдут, що буде добрий для мого сина і для мого внука, бо я мав єго лиш два рази на собі за чотирнайцять лїт. Лиш варвари і необразовані люди можуть носити таке одїнє. Сїдайте, друже Павло; бачите, як я задля вас понижую ся.

Він посунув низький фотель наперед і Павло сїв, надїючи ся сам не знав чого, але рівночасно підозріваючи щось, коли той зелїзний чоловік аж сюди приїхав за ним.

— Як вам поводить ся, пане полковнику? Чи мали добру дорогу?

— Менї дуже добре веде ся, сину.

— Лишаєте ся довго в Льондонї?

— Так довго, аж доки не почую, що один молодий а глупий чоловік прийшов знов до розуму.

Судия згодив ся на то, але сказав, що нема нікого в місті хто умів би по чески і міг би бути за товмача; був лиш случайно один якийсь урядник, котрий умів по чески, але коли післали по него до дому, він десь був цез і нїхто не знав, де він подів ся. Внаслїдок того треба було розправу відрочити). — Управитель міністерства справедливости др. Кляйн заявив, що правительство стоїть на основі розпоряджень язикових Штремаєра і длятого уважає, що судия в Аш поступив зовсїм коректно. (Всенїмцї перерывають бесїдникови і роблять страшенні крики).

В повисшій справі промавляв ще пос. Груби і доказував, що внесенє Єґера єсть жаданєм нарушеня конституциї. Підчас єго бесїди прийшло до острої перепалки межи Чехами а Всенїмцями. Промавляли ще посли Ґлєкнер, Бакса, Герольд (Нїмець) і Кіндерман а відтак відкинено пильність внесеня 80 голосами против 77.

Опісля приступлено до дискусиї над пильностию внесень Всенїмців в справі Угорщини. Пос. Штайн мотивував пильність внесеня і висказав радість з того, що на Угорщинї настали конституцийні відносини. Що до заяви бар. Ґавча, то сказав бесїдник, що може говорити лиш о президентї міністрів, котрого години почислені. Наконець запитував президента міністрів, чи стоїть на засадї угоди з 1867 р. і як то може погодити з фактом, що на Угорщинї стали міністрами люди, стоячі на основі з 1848 р. На тім перервано дискусию.

Пос. Герцоґ поставив внесенє о отворенє на найблизшім засїданю дискусиї над нинїшною заявою бар. Ґавча на інтерпеляцию в справі угорскій. Внесенє се принято. — Пос. Шинерер поставив інтерпеляцию до президента палати з запитанєм, що знає він о намірах парляментаризациї кабінету і чи не вийде то на шкоду Нїмців? Бесїдник мусить заявити, що без порозумїня з Нїмцями нема міністра-земляка, без порозумїня Нїмців з Поляками що до виділеня Галичини нема реформи виборчої, без призволеня парляменту нема зірваня з Угорщиною. Отже бесїдник запитує: 1) Чи президентови звістно що урядово о парляментаризациї кабінету? — 2) Чи президент знає, що нїмецкі парляментаристи готові яко міністри ужити свого впливу до шкідливої для Нїмців реформи виборчої, заведеня внутрїшної урядової мови ческої і основаня ческого унїверситету на Мораві?

По сїм передано проєкт закона о нечестнїй конкуренциї без першого читаня комісиї промисловій і засїданє закрито, а слїдуюче назначено на второк.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Угорска справа. — Подїї в Росиї. — Орґанізация норвеґскої армії.

Яко найважнїйшу характеристику теперішної ситуациї парляментарної подають нїмецкі ґазети факт, що в засїданях комісиї для реформи виборчої настала перерва, доки аж не прийде до якогось вияснєня. Вага ситуациї, як загально кажуть, лежить тепер в Колї польскім. В справі сїй ведуть ся тепер переговори в Колї польскім і намістник ґр. Потоцкий, котрий мав ще в четвер від'їхати до Львова, відложив свій від'їзд. Наради ведуть ся дальше і як доносить „Poln. Korresp.“, будуть полагоджені ще сего тиждня а найдальше з початком слїдуючого. Тота сама ґазета доносить що на конференциї президиї Кола польского (ґр. Дідушицкого, Абрагамовича і Дулемби) з бар. Ґавчом, поставлено зі сторони правительства під дискусию відступленє для Галичини 100 мандатів і прихильність для автономічних жадань. (Нинїшні вісти з Відня кажуть, що Коло польске домагає ся, щоби школи середні і іменованє учителїв належало також до Ради шкільної). Що до парляментаризациї кабінету, то Поляки не мають охоти вступити до теперішного кабінету під проводом бар. Ґавча. — Кажуть знов, що виринула гадка завести в Галичинї катастер народний для виборів, подібно як на Мораві, після котрого цїле населенє зачисляло би ся або до народности польскої, або рускої, або нїмецкої.

В словіньскім клюбі проявило ся велике негодованє против бар. Ґавча внаслїдок того, що при переговорах в справі парляментаризациї поминено кабінету Словінцїв а до того признано ще Нїмцям в Країнї один мандат. Подібне невдоволенє проявило ся й в рускім клюбі ізза того, що без него ведуть ся переговори в справі автономії і що не для Русинів збільшено число мандатів. Як зачувати, найблизше засїданє комісиї для реформи виборчої відбуде ся вже ві второк по полудни, отже можна з того вносити, що справа компромісів і парляментаризациї міністерства аж до того часу вже полагоджена.

З Відня доносять: Др. Векерле яко угорский міністер фінансів відбув в четвер по полудни конференцию з міністром скарбу дром Кослем і з ґубернатором австро-угорского банку, дром Білїньским та зложив візиту комендантови маринарки, ґр. Монтекукколї. Як доносить угорске бюро кореспонденцийне зберуть ся спільні Делеґациї зараз потім, скоро палата послів уконституує ся. Др. Векерле конферував також довший час з міністром справ заграничних ґр. Голуховским.

В Росиї все ще вибори до Думи державної суть найважнїйшою подїєю дня. Петербурска Аґентия телеґрафічна доносить, що вчера відбули ся вибори в 19 провінциях і 9 містах, а між иньшими в Петербурзї і Москві. Вибрано 63 послів а серед них 42 належачих до лївицї, 9 до центра; політичний напрям 12 послів незвістний. В Петербурзї і Москві випали вибори в користь лївицї.

Від кількох днів відбувають ся в Царскім селї під проводом царя наради всїх міністрів а в нарадах беруть участь також Побідоносцев, Валь, Ґоремикін, Половцев і Харитонов. Розходить ся о переробленє основних законів державних. Здає ся, що бюрократия старає ся сим способом спинити всякий рух конституций і в основних законах державних признати Думі лиш право дорадника.

Відроджена Норвеґія зачинає орґанізувати свою армію. Найважнїйші проєктовані зміни суть слїдуючі: Піхота і кравва оборона будуть обнимати 12 кляс віку. Дотеперішне ополченє обнимаюче 4 кляси віку увійде до кравої оборони. Нове ополченє не належаче до армії мають творити мужчини здібні до оружия від 15 до 50 року житя. В артилерії одержить кожда батерия по 6 пушок замість по 4 як доси. Кавалєрия має творити 16 замість дотеперішних 15 шкадрон. Крім того має бути ще утворений окремий віддїл жандармериї.

Павло почервонів. Єму прийшло нагле на гадку попросити того зелїзного чоловіка о милосердиє.

— Ви чей не уважаєте мене винним, пане полковнику? — спитав єго. — Ви не вірите, аби я був зрадником супротив моєї вітчини?

— Нї, нї, сину; ви не зрадник. До того ви за дурні.

Павлови видало ся, немов би єго поцїлила куля. Слова, які він собі вже в думцї уложив, застрягли в нїм на таку глумливу замітку. Можна було радше від гробу надїяти ся милосердія як від того чоловіка

— Тут не треба бути розумним — відповів напрасно. — І я певне не розумний, пане полковнику, о тім добре знаю, але зрадником я не є.

— Ба! — сказав старий Бонцо строго. — Зрадники не утїкають з дівчатами, а відтак не кажуть, що они нїчого не винні. Ви дурак, сину. Не маєте навіть розуму малої дитини. Чого везете дївчину, котру й так могли мати в форті Александра, сюди до єї приятелїв в Льондонї і розлучаєте ся з всїми, що вас любили? А відтак ще говорите, що робите то для нас! То чей же найбільша глупота!

Бонцо говорив з погордою сильного чоловіка для глупоти дитини. Павло затремтїв на ті слова. Страшна гадка — бо він знав добре, що тамтой думав — розпалила єго кров, він мав охоту ударити старого в лице.

— Пане полковнику — сказав він поволи — ви знали ту дівчину в Кронштадтї, а говорите щось такого про неї?

— Очивидно! Чи маю на цїлий сьвіт кричати, що она благородного роду? Чи маю здоймити капелюх, коли вимавляю назвище Стефановичевої ґувернантки, дочки бідного анґлїйского сїльского пастора? Що? Чи та женщина, що бавила ся вами, як я отсею галузкою, що заманила вас до Анґлїї, аби ви тут для неї рисували карти, яких она сама не мала часу викінчити, будучи у нас, котра тепер сьміє ся з вас і каже вам, щоби ви забирали ся від неї на зломанє карку, чи та женщина одинока, що варта бути наслїдницею князя Тольми? Ех, я не маю навіть терпеливости говорити ще про неї!

Павло взяв циґаро і почав єго нервово крутити в пальцях. Він немав сили відповісти на слова полковника. Був певний, що Бонцо нїколи би єго не зрозумів. Надїя, яку покладав на своїх приятелїв, розвіяла ся; они не знали Мариянни і нїколи не пізнали би єї. Глядів ще відповіди, коли полковник вже знов почав говорити, але сим разом вже менше палко.

— От ще що! — сказав. — Я не прийшов сюди, аби вас ганьбити. Тепер попращаймо ті глупі дни, бо они вже минули. Завтра виїдете з Льондона до Парижа. То буде початок вашої подорожи до Відня, де будете так довго, аж та дурниця забуде ся. Тоді удамо ся до царя і з єго ласки найде ся для вас якесь місце на Всходї. Коли ви терпіли, то терпіли і ті, котрі вас любили. Навіть я — Бонцо, коли почув про ваш учинок, то чи мав забути, що з усїх в Кронштадтї ви одні були менї немов сином? І ви знов станете менї сином — коли покинете Анґлїю.

Павло встав. Якийсь неясний страх перед незнаною ще небезпечностию велїв єму дїлати.

— Пане полковнику — сказав — завтра не можу виїхати з вами до Парижа. Не можу покинути Анґлїї. Дівчина жде на мене. Дякую вам з щирого серця за ваші обіцянки, але час на них вже минув. Не думаю вже о Росиї, найду і тут вітчину. Може колись пізнїйше зрозумієте моє нинїшне поведенє.

Бонцо підніс руку.

— Сидїть — сказав — тут не театр, капітане Зазулич, ви тут в Росиї. Той дім єсть нашим домом. Належить до царя. Нехай ваші анґлїйскі приятелї прийдуть сюди, ми їх не впустимо. Будьте розумні і приладьте ся на то, що дівчина мусить ще трохи пождати.

Павло поглянув зачудований від одного до другого. Ґраф Федір встав і стояв, оперши ся плечима о рами вікна; черт лиця полковника не можна були бачити.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 28-го цьвітня 1906.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Бадені повернув з Відня до Львова.

— **Совіт „Народного Дому“ у Львові** вислав з нагоди завтрішного торжества посьвячення Преображенської церкви вислав до Є. В. Цїсаря адресу з подякою в альбомі з фотографічними знимками нової церкви.

— **Іспити зрілости,** устні, в учительських семинариях відбудуть ся: а) в семинариях мужеских: в Кракові 28 мая, в Тарнові 5 червня, в Ряшеві 21 мая, в Коросні 11 червня, у Львові 21 червня, в Сокали 15 червня, в Самборі 11 червня, в Станиславові 14 мая, в Тернополи 14 мая, в Заліщиках 5 червня; б) в женьских: в Кракові 18 червня, в Перемишли 12 червня, у Львові 30 червня, в приватній семинариї Стшалковскої у Львові 13 червня.

— **Підмоги для реміснячих товариств.** В краєвім буджетї на 1906 р. вставив сойм до розпорядимости краєвого Видїлу квоту 3000 К на підмоги для реміснячих товариств в Галичинї. З тої квоти краєвий Видїл уділив одноразової підмоги між иншими для отсих руских товариств: рускої ремісничо-промислової бурси у Львові 100 К, „Зорі“ у Львові 250 К і „Зорі“ в Коломиї 50 корон.

— **Росийска позичка в Галичинї.** Субскрипция на росийску позичку, розписана на передвчера, дала у Львові ненадїйний вислїд. З самого Львова субскрибовано в філїї віденьского кредитового заведеня для торговлї і промислу 4,000.000, в філїї Bankverein-у зі Львова і з провінциї около 3,000.000 К, отже разом у Львові 7 мілїонів корон. В Кракові субскрибовано також близько оден мілїон. З инших галицких міст не наспіли ще звіти. Позаяк і на провінциї заповіджено участь в субскрипциї, то можна числити, що Галичина взяла взагалї участь в росийскій позичцї на яких 10 мілїонів корон.

— **Пригода на зелїзничім шляху.** Зелїзничий кондуктор зі Львова, Стефан Біликовский, погиб перед кількома днями в службі, коли їхав до Підволочиск. Найдено єго рано неживого на зелїзничім насипі коло Зборова. Обі ноги мав урвані. Імовірно заснув в будцї і упав під колеса. Слїди крови на насипі вказували, що він упав по насипі на дїл і вже без ніг всилив видерти ся назад на насип, де спершись на руки, сконав, імовірно з причини упливу крови.

— **Дрібні вісти.** Перед трибуналом судиїв присяжних у Львові відбула ся оногди розправа против Михайла Рабкевича з Рави рускої, котрий в зимі с. р. пострілив тяжко з револьвера в скритоубийчім намірі свою жінку, що була єго покинула і проживала у своїх родичів в Угнові. Рабкевича увільнено від вини і кари.

— **Огнї.** В Колодрібцї, заліщицкого повіта, знищив огонь дня 14 с. м. 12 селяньских загород. Огонь вибух в дворі. — В Королївцї, селї борщівского повіта, згоріли дня 19 с м. дві селяньскі загороди.

— **Арештованє опришка.** З Моравскої Острави доносять: В Велику пятницю убито тут сироту по купци Рожу Ріс, що мала свій власний склеп по родичах. Убийник розбив касу і утїк забравши цїлу готівку. Той сьмілий злочин викликав тим більше занепокоєнє, що то було четверте убийство в часї послїдних кількох днів, а в великім тижни було в містї аж 7 случаїв убийств. Цїле населенє було незвичайно занепокоєне. — Тепер доносять з Тернополя, що арештовано там робітника Миланчука під закидом убитя Рожи Ріс. Найдено при нім навіть годинник убитої і значну часть гроший.

— **Замах на зелїзничий поїзд.** Недалеко тунелю під стациєю Най-Еберсдорф на зелїзничім шляху між Оломуцом а Опавою найдено між шинами бляшану скринку, містячу 100 динамітних набоїв. Як здогадують ся, набої підложено, аби доверщити замаху на поїзд. Вибух був би викликав тим більшу катастрофу, що в тім місци зелїзничий насип іде берегом стрімкою гірского узбіча на висотї 100 метрів і поїзд мусїв би був упасти в пропасть.

— **Новий вулькан.** З Ріо де Жанейро доносять, що в краю Мінас Жераіс (Geraes) в Бразилії повстав нагло зовсїм новий вулькан коло міста Pot Poco d'Anta. То місто лежить у стіп гори, порослої лїсом аж під сам вершок. Минувшого тиждня в ночи мешканцї того міста збудив страшенний гук. Хто жив, вибіг з мешканя і всї побачили з жахом, що вершок гори зірваний, а на єго місци утворив ся кратер, бухаючий огнем та димом. Ріку Conquita, що плила попід гору, маси землї та дерев з корінєм, скинені з гори, загатили і звернули єї біг в иншім напрямі.

— **Нова женьска ґімназия.** З початком слїдуючого шкільного року має бути заснована у Львові за дозволом шкільних властий приватна женьска 8-кл. ґімназия з руским викладовим язиком. В тій справі оповіщує основуючий комітет такі близші дані: „В ґімназиї будуть учити самі кваліфіковані сили для середних шкіл зі Львова, між ними так само укваліфіковані женщини. Імена членів цїлого учительского збору будуть оголошені пізнїйше. Ґімназия буде відповідати всїм вимогам державних руских ґімназий, супротив чого можемо мати повну надію, що она дістане вже по першім роцї право публичности з признанєм попередної кляси так само, як єго дістав перемиский лїцей. Попри науку обовязкових ґімназияльних предметів буде подавати ся на жаданє родичів та опікунів за окремим винагородженєм наука жіночих робіт, співу, ґімнастики, музики та францускої мови. В першім роцї отворить ся приготовляюча і перша кляса. Вписи і вступний іспит до обох кляс відбудуть ся вже перед феріями в липни (день буде поданий пізнїйше), а також по феріях у вересни. При вписах треба буде зложити вступну таксу, як у всїх публичних школах середних. За науку буде платити ся в першій (і потім в дальших) клясї по 20 кор. місячно, так як в инших аналоґічних приватних школах у Львові, в приготовляючій клясї оплата буде мінімальна і буде оповіщена пізнїйше. Льокаль на школу і все потрібне урядженє дає монастир СС. Василиянок. Рівночасно СС. Василиянки розширяють дотеперішний свій інтернат так, щоби в нїм могли найти поміщенє всї замісцеві учениці за умовленою оплатою, котра також буде оголошена в найкоротшім часї. Тому що справа не терпить проволоки, бо на отворенє такої школи треба постаратись в час о дозвіл шкільної власти, просить ся всїх родичів, що хотять віддати свої дїти до сеї школи, прислати зголошеня про те найдальше до дня 31 мая 1906 р. на адресу настоятельки монастиря СС. Василянок Преп. М. Володимири Филевич у Львові, ул. Зибликевича ч. 24. — У Львові, дня 25 цьвітня 1906. За комітет: С. Володимира Филевич, настоятелька монастиря СС. Ч. С. В. В. — О. Спиридон Кархут, — Др. Евстахій Макарушка, ц. к. професори академічної ґімназиї“.

— **Олїмпийскі ігрища в Атенах.** Дня 22. с. м. отворено в Атенах олїмпийскі міжнародні ігрища в присутности королївского двора, грецкого і англїйского короля і королевої. Видців було поверх 70.000 з цїлого сьвіта, а найбільше з Грециї. Першого дня виступили пнвзаводи сьвітові руховики. Австрийскі руховики не виступали того дня. Побідили Норвежцї і Шведи, у котрих ґімнастика стоїть найвисше. Другого дня в борбі на фльорети відзначили ся австрийскі Нїмцї, а також в їздї на тандемах. В плаваню на мори побідили Греки та Італїянцї Анґлїйцї і Американцї. При весловаю здобули першеньство Італїянцї, а за ними Французи.

† **Померли:** О. Іван Слюзар, парох в Скалатї, вислужений декан, почетний совітник митрополичої конзисториї, відзначений золотим хрестом ордера Франц Йосифа, дня 24 с. м., в 69-ім роцї житя, а 46-ім сьвященьства; — Антін Винницкий, урядник „Народної Торговлї“, дня 25 с. м. в 32-ім роцї житя.

Телеґрами.

Відень 28 цьвітня. Коло польске зібрало ся нинї на засїданє. Ґр. Дідушицкий зложив звіт з ходу переговорів з правительством. Наради признано строго довірочними.

Льондон 28 цьвітня. До Daily Tribune доносять з Мальти: Ескадра одержала приказ, щоби приготовила ся до виїзду на широке море по одержаню інструкциї.

Люблин 28 цьвітня. (П.А.) В Холмі убито вчера шефа жандармериї полковника Пуйола. Виновники втекли.

Петербург 28 цьвітня. (П. А.) При вчерашних виборах 6 послів до Думи державної вибрані: проф. Кареєв; — проф. Набоков, бувший редактор „Права“; — проф. Петроіцкий (мабуть Петражицкий, Поляк); адвокати Кедрин і Вінавер і доктор медицини Петрункевич. В Москві вибрані: адвокат проф. Муромцев, член земства доцент Кокошін, проф. Гертенштайн і складач з „Русск. Ведом.“ Фавелієв.

Петербург 28 цьвітня. Адвокат Марґолін одержав з Берлина письмо, писане жіночою рукою, але очвидно умисно зміненим письмом, а разом з ним і посилку, в котрій було 1300 рублів, полярес о. Гапона і ключ до єго депозиту касового в Crédit Lyonnais, з просьбою о поступленє в приписаний спосіб. В поляресї було також єго поквітованє з 18 с. м. підписане особою, котрої назвище зачинає ся від букви М. Був то послїдний день, в котрім видїли Гапона.

Льондон 28 цьвітня. До „Daily Mail“ доносять з Порт Саід, що турецке войско обсадило Ель Аріш.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 27 цьвітня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·15 до 8·30; жито 5·70 до 5·90; овес 6·90 до 7·20; ячмінь пашний 6·20 до 6·50; ячмінь броварний 6·75 до 7·20; ріпак 13·— до 13·25; льнянка —— до —·—; горох до варення 8·50 до 10·—; вика 8·50 до 9·—; бобик 6·40 до 6·70; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 40·— до 55·—; конюшина біла 40·— до 55·—; конюшина шведска 75·— до 90·—; тимотка 22·— до 26·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского; під зарядом І. Недонада. (Телефона ч. 527).